USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyň: **a) Ing. J. R.**, a **b) Bc. M. K.**, zast. obecnou zmocněnkyní Ing. J. R., proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) LIF, a.s., se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec 5, zast. Mgr. Zuzanou Hrušovou, advokátkou, se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec 5, II) L. B., III) S. Z., IV) Mgr. I. Ch., V) L. P., VI) B. R., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. KULK 90753/2017, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 5. 4. 2018, č. j. 59 A 17/2018 - 262,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně a) a b) podaly ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Současně navrhly, aby krajský soud žalobě přiznal odkladný účinek podle § 73 s. ř. s. Přípisem ze dne 29. 3. 2018 požádaly žalobkyně krajský soud rovněž o přiznání odkladného účinku rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu, ze dne 9. 3. 2018, č. j. SURR/7130/029212/18 (dále jen „rozhodnutí Magistrátu města Liberec“).

[2] Krajský soud shora uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) nepřiznal žalobě odkladný účinek (výrok I.) a odmítl návrh na přiznání odkladného účinku rozhodnutí Magistrátu města Liberec (výrok II.).

[3] Toto usnesení nyní žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností; a to i přesto, že byla poučena o tom, že proti němu nejsou opravné prostředky přípustné.

[4] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř.

s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný, usnesením odmítne.

[5] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, vyslovil, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí tedy ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. není přípustná. Jedná se o dlouhodobě ustálený právní názor, který Nejvyšší správní soud zopakoval v řadě dalších rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2012, č. j. 7 As 1/2012 - 38, nebo ze dne 30. 3. 2011, č. j. 4 Ads 12/2011 - 51), a který potvrdil i Ústavní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05).

[6] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v celém rozsahu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona pro nepřípustnost odmítl.

[7] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků ani z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu